

Peşimi Bırakmayan Gölgele

— safdeha · 07 Eylül 2020

" Gölgele olmasaydı Leonarda Vinci'nin Mona Lisa'sı sanat eseri olabilir miydi? Yahut hangi resim değer ve mana kazanabilirdi, doğa gibi..."

Güneşe yürüdükçe peşimi bırakmayan gölgele... Kimi zaman bulutlarla kimi zaman gecelerle kimi zaman beni çeviren taş duvarlarla yokluğunu hissettiğim gölgele! Yüzünü göstermez, karanlığa teslim olur ve gizlenir sessizliğime...

Işığı aradıkça, kendini gösterir... Sanki varlığını hissedersen ben varım der gibi! Sanki gerçeğimi aramamı gözler gibi! Sanki unuttuğum ruhumu deşifre eder gibi! Ayağa kalkıp ileriye yürürsem, hedefler arasam ve bu isteklerimi en doğru hedeflere yöneltirsem sen varsın, yaşıyorsun diye hatırlatan gölgele...

Sen eğer varlığını kabul edip, onun dokunuşunu ve asla duymadığım sessizliğine kandiğim uğultusunu belli belirsiz şekilde etrafıma kopyaladığım... Benden salgılanan titreşimlerim ile ortaya çıkan fikirlerimin yüceliğini etrafına bağıra bağıra anlatan varlığın dünya izdüşümü! Beni de takip eden birileri varmış gibi, basitliğimin zenginliğine sarmalandığı ve kodlandığı bilmem kaçınıcı boyut... Sen sıradan değilsin, eğer içinde ki zenginliği görürsen, bu bilgiçlikle dışarıya çıkabilirsen ha gayret diyerek cesaretle süslenen gölgele!

Ben varım ve yaşıyorsun diyor gölgele... Eğer varsan ve insansan, sınırsız varlığının evrene sığmayan ruhunun noktadan genişleyen-taşa atılan suda yayılan dalgalar gibi takip edilen bağırlarımın ve liderliğimin modüle edildiği ve bakan insanda demodele edilerek değişimlere vesile olduğu gölgele! Sanki yaydığı enerji, sonsuzluğun habercisi gibi... Düştüğü mekan hapsoldüğüm mekanın, anlaşılmadığım yalnızlığımın, kim bilir hangi peygamberin müjdesini yaşamak ve yaşatmak ister. İlahi deyişlere ve esintilerine asla engel olmadığı, bunu yaymaya engel tanımadığı izdüşüm bu.

İçinde ne tür mesajlar var kim bilir. Kim farkında ki! Acaba başkasının gölgele ile ne konuşuyor ve ne paylaşıyor ki... Gölgele birbirine girişimde de bulunmuyor. Yeter ki hareket devam etsin, beden canlı ve dipdiri olsun. Hatta öyle büyüyor ki, görmediği varlık felsefelerini utangaçlıktan çıkarıp deşifre ediyor. Cesaret edemediğimiz, dillendiremediğimiz yokluğu, maddeden bağımsız, renkten, kokudan, dokunuştan ve alışlagelmiş isteklerden fırar etmiş isyanını gösteriyor. Bak arkana diyor, seni takip ediyorum... Ne yaparsan yazıyorum, kayıt ediyorum. her anında ben seninleyim. sen unutsan ben unutmuyorum diyor.

Acaba gölgele mi yoksa beden mi gerçek? Her varlığın şekilden şekile girdiği ve anlayana ve düşünene bir şeyler anlattığı, biz ölmedikçe ölmeyen gölgele neden var ki... Hiç kimse düşünememiştir belki de...

Hani düşünse ne faydası da olur ki? Ne para verir, ne sağlık sunar, ne yalnızlığı sonlandırır ne de dertleşir. Hani beni takip etme git desek gitmezde, öylesi yüzsüz. Var işte... Boşuna yaratılmamış! Hani makyajla, botoksla değiştirdiğimiz, yaşlanmadık dediğimizi belki de hiç bir etki yapmadan, böyle bir derde düşmeden aynı kalmayı başaran mucizevi bir varlık. Sen değişmedin ki diyor adeta, gerçeğimizi haykırıyor... Sen hep aynısın, aynıydın diyor!

Sevmediğim karanlığımı güneşin yansıyan dokunuşunda sergileyen gölgeler, biz ölmedikçe bizi takip edecekler. Girdiğimiz her mekana şahit, hissetmediğimiz dokunuşunu hep ileriye taşıyorum. Kendimi kaybetsem o kaybolmuyor... Sanki kabrime uzanmış ve beni bekliyor.

Saffet Kuramaz